

Redegørelse om statsgældsbevissagerne

1. Hvad går kritikken ud på?

Ole Stavad anfører, at skatteministeren handler i strid med Højesterets vurdering ved ikke at føre en sag, som Skatteministeriet har vundet ved landsretten, til tops.

Ifølge Stavad har Højesteret afvist at godkende et arrangement som skattemæssigt relevant. Landsretten har i en senere sag – stadig ifølge Stavad – fulgt samme retningslinier. Stavad hævder, at skatteministeren ikke har fulgt disse retningslinier, idet han har taget bekræftende til genmæle over for modpartens påstand i ankesagen for Højesteret.

2. Skatteministerens afgørelse

Skatteministeren praktiserer såkaldt appelbegrænsning på skatteområdet. Det betyder, at skattesager, der vindes af skatteyderne, som hovedregel ikke ankes til højere instanser.

Landskatteretten har afsagt en kendelse, der gav en skatteyder medhold. Skatteministeren indbragte ikke denne sag for landsretten. Begrundelsen herfor var dels at det skønnedes tvivlsomt, om skattemyndighederne kunne vinde sagen ved landsretten, dels at staten i givet fald skulle indbringe yderligere ca. 250 sager for landsretten.

I konsekvens af ikke at indbringe den tabte landsskatterets sag for landsretten måtte Skatteministeriet tage bekræftende til genmæle i en sag, som Skatteministeriet havde vundet ved landsretten, men som skatteyderen havde indbragt for Højesteret.

Det var nødvendigt at tage bekræftende til genmæle, fordi det ville stride mod almindelige lighedsgrundsætninger at gennemføre sagen.

3. Hvad drejer sagerne sig om?

Fælles for sagerne er, at en række skatteydere i slutningen af 70'erne har lånt penge i et vekselersfirma til køb af statsgældsbeviser i samme firma. Skatteyder får herved en større fradragsberettiget renteudgift, som modsvares af en skattefri kursgevinst. Arrangementet var i

sig selv *tabgivende* for skatteyderne. Kun ved at »omdanne« *fradragsberettigede* renteudgifter til *skattefrie* kursgevinster hang økonomien sammen for skatteyderne.

4. Juraen i sagerne

4.1. Højesterets domme

I 1986 afsagde Højesteret 2 domme af væsentlig betydning for arrangementer med statsgældsbeviser. *Søndersagen* drejede sig om en direktør, der optog et aktionærlån på 1,5 mio. kr. i et aktieselskab, som han selv beherskede. For beløbet købte han skibskreditobligationer, som han beholdt, til de blev indfriet efter ca. 13 og ca. 25 måneders forløb.

Højesterets 7 dommere var enige om at godkende arrangementet. For Højesteret var det oplyst, at der med kursgevinstloven var gennemført nye udtømmende regler om den skattemæssige behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld, uden at der er indført særlige bestemmelser om beskatning af kursgevinster i tilfælde, hvor værdipapirer er erhvervet for lånte midler.

Dommerne henviser direkte til, at det behov, der udover nærings- og spekulationstilfældene måtte være for i visse ekstraordinære tilfælde at inddrage kursavancer under beskatning for at undgå urimelige udnyttelser af systemet, må løses ad lovgivningsvejen.

Rechnagel-sagen drejede sig om en overlæge, der i et vekselersfirma købte statsgældsbeviser med kort løbetid. Købene blev finansieret gennem lån hos samme vekselersfirma. Statsgældsbeviserne blev lagt til sikkerhed for lånet. Det blev aftalt, at vekselersfirmaet havde ret til at sælge obligationerne og købe dem tilbage ved arrangementets udløb (»handle på termin«) for at finansiere arrangementerne. Obligationerne blev rent faktisk videresolgt til en bank i *umiddelbar forbindelse* med skatteydernes køb af dem.

5 højesteretsdommere tilsidesætter arrangementet med den begrundelse, at skatteyder *højest har været ejer af statsgældsbeviserne i et*